

Chambre des Représentants

SESSION 1963-1961

2 JUIN 1964

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 20 novembre 1962
portant réforme des impôts sur les revenus.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition de loi a pour objet d'apporter des précisions à différents articles de la loi du 20 novembre 1962 portant réforme des impôts sur les revenus,

Proposer des aménagements à une loi récente ne peut nous étonner: la matière fiscale est extrêmement compliquée et cette complexité procède de la volonté du législateur de tailler un habit le mieux approprié possible, bref de faire œuvre de justice.

De plus, la loi du 20 novembre 1962 introduit le principe de l'impôt global dans notre législation et cette nouveauté entraîne des conséquences qui n'ont pu être toutes prévues.

C'est ainsi que dans le passé, la loi du 29 octobre 1919 qui adaptait l'impôt sur le revenu, dut être modifiée par une loi du 3 août 1920.

Les modifications contenues dans la présente proposition se rapportent aux articles 16, 35, 37 et 57 de la loi du 20 novembre 1962.

* * *

Article 16, § 4.

Tout d'abord, une assimilation du « ménage de fait » au ménage légitime est prévue par l'article 16, § 4.

Le but du législateur n'est manifestement pas atteint. L'administration devrait recevoir l'autorisation de cumuler le revenu de deux concubins à la condition de faire la preuve du concubinage.

Or, cette possibilité n'a pas été réalisée aux articles 20 (cumul), 21 (personnes à charge) et 65 (recouvrement).

En outre, la notion « ménage de fait » est imprécise et les modes de preuve sont extrêmement précaires.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1963-1964

2 JUNI 1964

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet van 20 november 1962
houdende hervorming van de inkomsten-
belastingen

TOELICHTING

DAMES EN HEREN.

Dit wetsvoorstel strekt ertoe verschillende artikelen van de wet van 20 november 1962 houdende hervorming van de inkomstenbelastingen nader te preciseren.

Het moet geen verwondering wekken dat wijzigen worden voorgesteld aan een recente wet: de fiscaliteit is immers een zeer ingewikkelde stof, en die ingewikkeldheid vloeit voort uit de wil van de wetgever om een zo goed mogelijk aangepast instrument tot stand te brengen, kortom om rechtvaardig op te treden.

Bovendien voert de wet van 20 november 1962 in onze wetgeving het beginsel van de belasting op het globaal inkomen in, en die nieuwigheid heeft gevolgen gehad die niet alle konden worden voorzien.

In het verleden moest aldus de wet van 29 oktober 1919, waarbij de belasting op het inkomen werd ingevoerd, gewijzigd worden door een wet van 3 augustus 1920.

Dit voorstel houdt wijzigingen in wat betreft artikelen 16, 35, 37 en 57 van de wet van 20 november 1962.

* * *

Artikel 16, § 4.

Eerst en vooral wordt in een gelijkstelling van het « feitelijk gezin » met het wettig gezin voorzien bij artikel 16, § 4.

Het door de wetgever nagestreefde doel werd blijkbaar niet bereikt. Het bestuur zou de toelating moeten bekomen het inkomen van twee personen, die buitenechtelijk samenwonen, samen te voegen op voorwaarde dat het bewijs van de samenleving wordt geleverd.

Welnu, die mogelijkheid werd niet verwezenlijkt in de artikelen 20 (samenvoeging), 21 (personen ten laste) en 65 (invordering).

Bovendien is het begrip « feitelijk gezin » vaag en zijn de bewijsmiddelen uiterst onzeker,

Dès lors, dans l'état actuel de la législation, cette assimilation jouera seulement à l'avantage des deux concubins, en leur permettant de réclamer l'abattement de 40 % sur les revenus de la femme cumulé avec ceux de l'homme.

Il conviendrait de supprimer purement et simplement la notion du « ménage de fait »,

Article 35. § 3, 2°.

NOLIS proposons d'apporter une précision à l'article 35, § 3, 2°.

Cette précision paraît utile en présence de certaines difficultés d'interprétation auxquelles ce texte donne lieu,

La loi du 20 novembre 1962 a introduit des règles nouvelles en matière de taxation des boni de liquidation de sociétés. La distribution du boni de liquidation (c'est-à-dire des sommes réparties en espèces ou autrement, excédant le capital social réellement libéré restant à rembourser, éventuellement revalorisé) donne désormais lieu à la perception d'une cotisation spéciale dans le chef de la société. En revanche, aucun impôt ne sera dû par l'actionnaire ou l'associé auquel la distribution est faite. La cotisation payée par la société revêt ainsi un caractère forfaitaire.

Cette Cotisation spéciale est, en principe, fixée à 30 %

Toutefois, le taux en est ramené à 15 % pour la partie du boni de liquidation qui n'est pas prélevée sur les bénéfices antérieurement mis en réserve par la société, c'est-à-dire pour la partie du boni de liquidation qui résulte de plus-values réalisées lors des opérations de liquidation.

Ainsi que l'expose le rapport de la Chambre relatif à la loi du 20 novembre 1962, cette disposition a été prise pour rendre possible le « dégel » de plus-values en matière de liquidation (Doc. parl. Chambre, session 1961-1962, n° 264-42, p. 165). On peut rapprocher ce taux de celui prévu par l'article 35, § 3, 3° pour les plus-values résultant de la réalisation de certains éléments d'actifs, pendant le cours de l'exploitation.

L'intention du législateur est donc claire: sont frappées de la cotisation spéciale au taux réduit, de 15 % les plus-values qui sont réalisées par suite des opérations de liquidation.

La difficulté concerne le cas où, antérieurement à sa dissolution, une société a simplement exprimé une plus-value de certains éléments d'actifs, sans la traiter aucunement comme bénéfice.

Sous l'empire des lois coordonnées, comme sous l'empire de la loi du 20 novembre 1962 (sous réserve de certaines différences d'application sans incidence en l'espèce), la simple expression d'une plus-value non réalisée ne donne lieu à aucune taxation, pour autant que le contribuable ne traite pas cette plus-value comme un bénéfice. Cette disposition est économiquement et juridiquement saine; elle permet aux sociétés d'exprimer des plus-values, même non réalisées sur des éléments d'actif et, partant, d'établir des bilans qui reflètent exactement la situation de l'entreprise, sans encourir le risque d'une taxation, dès le moment où la plus-value n'est pas traitée comme un bénéfice; elle permet de la sorte aux sociétés d'apporter des éléments commercialement corrects à l'appui d'une demande de crédit.

Des considérations d'ordre fiscal ne doivent pas empêcher une société d'exprimer une plus-value dans ses comptes.

Diensvolgens zal die gelijkstelling in de huidige stand van de wetgeving, enkel uitwerking hebben voor de twee buitenechtelijk samenlevende personen, door het hun mogelijk te maken de afdracht van 40 % op de inkomsten van de vrouw, die samengevoegd worden met die van de man, te eisen.

Het verdient aanbeveling dat het begrip « feitelijk gezin » eenvoudig wordt weggelaten.

Artikel 35, § 3, 2°.

Wij stellen voor een precisering aan te brengen in artikel 35, § 3, 2°.

Die precisering schijnt nuttig te zijn wegens de moeilijkheden waartoe de interpretatie van die tekst aanleiding geeft.

Bij de wet van 20 november 1962 werden nieuwe regels ingevoerd voor de belasting van de liquidatieoverschotten van vennootschappen. De verdeling van de liquidatieoverschotten, dit wil zeggen van de bedragen die in specie of anderszins verdeeld werden boven het terug te betalen werkelijk gestort, eventueel gerevalueerd maatschappelijk kapitaal, geeft voortaan aanleiding tot de inning van een bijzondere aanslag in hoofde van de vennootschap. Daarentegen zal de aandeelhouder of de vennoot die het genot bekomt van de verdeling geen enkele belasting hoeven te betalen. De door de vennootschap betaalde aanslag heeft aldus een forfaitair karakter.

Die bijzondere aanslag is, in beginsel, vastgesteld op 30 %

Nochtans wordt de aanslagvoet teruggebracht op 15 % voor het deel van het liquidatieoverschot dat niet afgenomen wordt van de winsten die de vennootschap vroeger in de reserve gestort heeft, dit wil zeggen voor het deel van het liquidatieoverschot dat voortkomt van de bij de liquidatieverrichtingen verwezenlijkte meerwaarden.

Zoals uiteengezet in het verslag van de Kamer over de wet van 20 november 1962, werd die bepaling ingevoerd om de vrijmaking mogelijk te maken van de liquidatie-meerwaarden (Stuk Kamer, zitting 1961-1962, n° 264-62, blz. 165). Men kan die aanslagvoet vergelijken met die welke voorzien wordt door artikel 35, § 3, 3° voor de meerwaarden die voortvloeien uit de realisatie van sommige activa bestanddelen tijdens de exploitatie.

De bedoeling van de wetgever is dus duidelijk: zijn het voorwerp van de speciale aanslag tegen het verminderd percentage van 15 % de meerwaarden die gerealiseerd werden, ingevolge liquidatieverrichtingen.

Er is een moeilijkheid wanneer, voor haar ontbinding, een vennootschap gewoonweg een meerwaarde van sommige activa-bestanddelen heeft, uitgedrukt zonder die meerwaarde op enigerlei wijze te behandelen als een winst.

Onder het stelsel van de gecoördineerde wetten zoals onder dat van de wet van 20 november 1962 (onder voorbehoud van bepaalde toepassingsverschillen die in dit geval geen terugslag hebben) geeft het louter uitdrukken van een niet verwezenlijkte meerwaarde geen aanleiding tot aanslag, voor zover de belastingplichtige bedoelde meerwaarde niet als een winst beschouwt. Economisch en juridisch is deze bepaling gezond; zij maakt het de vennootschappen mogelijk zelf niet verwezenlijkte meerwaarden op activa-bestanddelen uit te drukken en derhalve balansen op te stellen, die de toestand van de onderneming nauwkeurig weergeven, zonder gevaar te lopen te worden belast, op voorwaarde dat de meerwaarde niet als een winst wordt beschouwd: zodoende stelt zij de vennootschappen in staat hun kredietaanvraag te staven met gegevens, die uit commercieel oogpunt juist zijn.

Overwegingen van fiscale aard mogen een vennootschap niet verhinderen in haar rekeningen een meerwaarde uit te

Elles ne peuvent davantage freiner le développement d'une société.

D'autre part, des lois particulières ont permis l'expression de certaines plus-values d'éléments d'actifs, notamment pour permettre un amortissement sur la base des actifs réévalués. Ici encore, la réévaluation ne pouvait se traduire par une taxation dans le chef du contribuable qui faisait usage de la faculté ouverte par la loi.

Comment faut-il traiter la partie du boni de liquidation distribué qui est prélevée sur de telles plus-values, simplement exprimées par la société avant sa mise en liquidation?

Il paraît certain que ces plus-values doivent donner lieu à la perception de la cotisation de 15 % et non à la perception de la cotisation de 30 0/0.

En effet, ces plus-values n'ont pas été réalisées antérieurement à la mise en liquidation; bien au contraire, elles ne sont réalisées que par l'effet même des opérations de liquidation. Ce sont les opérations de liquidation qui les « dégèlent ».

D'autre part, par définition même, ces plus-values n'ont pas été traitées comme des bénéfices par la société. Par conséquent, il serait contradictoire de dire qu'elles devraient être comprises dans les « bénéfices antérieurement réservés » visés par l'article 35, § 3, 2°.

Il n'existe, économiquement, aucune différence selon que la plus-value non réalisée a été exprimée dans les comptes avant la dissolution ou, au contraire, qu'elle n'y est apparue que postérieurement à la mise en liquidation. Dans les deux cas, la nature de la plus-value est la même et un traitement fiscal différent ne pourrait se justifier.

Enfin, la solution contraire ne serait pas compatible avec l'économie même du régime des plus-values exprimées; ainsi qu'il a été rappelé ci-dessus, le contribuable ne peut être pénalisé selon qu'il déclare ou non une plus-value, dès le moment où il ne la traite pas comme un bénéfice.

Or, si l'on devait frapper d'une cotisation spéciale de 30 % les plus-values exprimées antérieurement à la dissolution, tandis que les plus-values latentes, n'apparaissant dans les comptes que postérieurement à la dissolution, seraient frappées de la cotisation spéciale de 15 %, les contribuables se garderaient évidemment d'exprimer les plus-values non réalisées dans leurs comptes, pour bénéficier en tout cas, lors de la liquidation de la société, du taux réduit.

De même la solution contraire serait incompatible avec le régime de la réévaluation de certains éléments d'actifs autorisés par des lois spéciales, dont la loi du 20 août 1947. Dans ce régime encore, la simple expression d'une plus-value ne doit pas donner lieu à la perception d'impôts; elle est autorisée en franchise d'impôts, le contribuable n'étant pas pénalisé, s'il fait usage de la faculté ouverte par la loi. Or, s'il devait être taxé sur ces plus-values à 30 %, au lieu des 15 % applicables s'il ne les avait pas exprimées, il est clair qu'il serait pénalisé.

L'interprétation que nous proposons est, sans contredit, conciliable avec la lettre du texte de l'article 35, § 3, 2°, et elle répond le mieux à l'économie du régime des plus-values. Toutefois, comme un doute peut subsister et que les premiers commentaires de l'administration n'y sont pas favorables (voir la réponse à une question parlementaire - Sénat, 62-63, n° 44, P. 1050), une interprétation par voie législative paraît nécessaire pour assurer la sécurité juridique indispensable.

Est-il indispensable d'inclure dans le texte de l'amendement proposé une référence à l'article 31, § 1, et à l'article 33, § 1?

drukken. Evenmin mogen zij de ontwikkeling van een vennootschap remmen.

Bovendien werd de uitdrukking van bepaalde meerwaarden op activa-bestanddelen door bijzondere wetten veroorloofd, met name om een afschrijving op basis van de herschatte activa mogelijk te maken. Ook in dit geval mag de herschatting niet leiden tot een aanslag in hoofde van de belastingplichtige die gebruik gemaakt heeft van de hem door de wet geboden mogelijkheid.

Hoe moet het gedeelte van de liquidatieoverschotten behandeld worden, dat van een dergelijke door een vennootschap vóór haar vereffening uitgedrukte meerwaarde wordt afgenomen?

Het lijkt niet aan twijfel onderhevig dat deze meerwaarden tegen een aanslagvoet van 15 % en niet van 30 % moeten worden belast.

Zij werden immers niet gerealiseerd vóór de liquidatie; integendeel, zij kunnen slechts worden gerealiseerd ingevolge de liquidatieverrichtingen. Zij worden door de liquidatieverrichtingen vrij gemaakt.

Bovendien werden deze meerwaarden door de vennootschap uiteraard niet als winsten beschouwd. Het zou bijgevolg een tegenstrijdigheid zijn, indien zij moesten worden begrepen onder de in artikel 35, § 3, 2°, bedoelde « vroeger gereserveerde winsten ».

Economisch bestaat er geen enkel verschil naargelang een niet verwezenlijkte meerwaarde in de rekeningen uitgedrukt werd vóór de ontbinding of slechts nadat de vennootschap in liquidatie werd gesteld. In beide gevallen is de meerwaarde van dezelfde aard en een verschillende fiscale behandeling ware onverantwoord.

Ten slotte zou de tegenovergestelde oplossing onverenigbaar zijn met het doel zelf van de regeling inzake uitgedrukte meerwaarden; er werd bovendien aan herinnerd dat een belastingplichtige niet mag worden beboet naargelang hij een meerwaarde al dan niet aangeeft, op voorwaarde dat hij deze niet als een winst beschouwt.

Mocht men de vóór de ontbinding uitgedrukte meerwaarden tegen een speciale aanslagvoet van 30 % belasten, terwijl de verborgen meerwaarden, die in de rekeningen slechts na de ontbinding voorkomen, tegen de speciale aanslagvoet van 15 % zouden worden belast, dan zouden de belastingplichtigen er zieh natuurlijk wel voor wachten de niet gerealiseerde meerwaarden in hun rekeningen uit te drukken om in elk geval, bij de liquidatie van de vennootschap, de verminderde aanslagvoet te genieten.

Evenzo zou de tegenovergestelde oplossing onverenigbaar zijn met de regeling inzake herschatting van bepaalde activa, bestanddelen die door bijzondere wetten, »r.c., de wet van 20 augustus 1947, is veroorloofd. Ook in bedoelde regeling mag het loutere feit van het uitdrukken van een meerwaarde geen aanleiding zijn tot belastingheffing; die uitdrukking geniet belastingvrijdom, de belastingplichtige die gebruik maakt van de hem door de wet geboden mogelijkheid wordt niet beboet. Indien hij nu, op deze meerwaarden, aangeslagen werd tegen 30 % i.p.v. 15 %, die zouden worden toegepast, indien hij ze niet had uitgedrukt, dan ligt het voor de hand dat hij zou beboet worden.

De door ons voorgestelde interpretatie is ongetwijfeld verenigbaar met de letter van de tekst van artikel 35, § 3, 2°, en zij beantwoordt het best aan het doel van de regeling inzake meerwaarden. Doch, aangezien er twijfel kan blijven bestaan en de eerste toelichting van het bestuur er niet gunstig tegenover staat (cf. het antwoord op een parlementaire vraag, Senaat, 1962-1963, n° 44, blz. 1.051), lijkt een interpretatie door de wetgever noodzakelijk om de onontbeerlijke rechtszekerheid te waarborgen.

Moet de tekst van de voorgestelde wijziging een verwijzing naar artikel 31, § 1, en naar artikel 33, § 4, bevatten?

L'article 31, ~ 1, n'immunise les plus-values que dans la mesure où elles ne sont pas traitées comme des bénéfices. L'amendement proposé ne déroge nullement à cette loi générale. L'exclusion de la base de taxation à 30 % ne se justifiera que dans la mesure où le contribuable, usant de son droit le plus strict, n'a pas lui-même traité les plus-values non réalisées comme des bénéfices.

Bref, toutes les conditions précisées par l'article 31, § 1, doivent être remplies pour que notre amendement puisse sortir ses effets.

Quant à une référence éventuelle à l'article 33, ~ 4, elle serait destinée à bien préciser que tous les autres éléments seront néanmoins soumis à l'impôt à 30 %, même dans la mesure où, pendant la vie sociale, ils ont été déduits du bénéfice imposable (autres revenus exonérés ou immunisés).

A la réflexion, il n'a pas paru nécessaire d'insérer dans le texte de l'amendement une référence à ces deux articles qui, par le jeu d'application normale de la loi, doivent être pris en considération pour préciser la portée de notre amendement et en limiter toute interprétation extensive.

Article 37, § 3, 1re, litt. a).

Afin d'éviter toute controverse, il conviendrait de modifier le texte de la loi en y insérant les mots «qu'un Etat étranger est propriétaire, possesseur, emphytéote, superficiaire ou usufruitier et qu'il a affectée»,

En effet, contrairement aux traditions internationales et à la jurisprudence, le texte tel qu'il est rédigé actuellement laisse la possibilité de revendiquer l'immunisation de propriétés prises en location par un Etat étranger,

Article 57, § 5.

On sait que les sociétés mutuelles sont tenues de remettre aux agents du fisc les souches d'honoraires, délivrées par les médecins. Jusqu'à présent, lorsque l'administration fiscale se base sur ces souches pour contester les déclarations d'impôt, les contribuables ne peuvent obtenir communication des dites souches.

Ces souches ne mentionnent d'autre part qu'un numéro correspondant au titulaire de la profession, une date, et un second numéro correspondant à la nomenclature c'est-à-dire au genre de soins qui a fait l'objet d'une prestation.

Il est notoire que cette procédure peut engendrer de multiples erreurs. Un seul chiffre suffit à les provoquer : le chiffre 7 dans les documents ne comporte pas de barre horizontale et peut être confondu avec le chiffre 1. Il est nécessaire qu'au stade même de la vérification, avant que ne tombe la décision du Directeur provincial et que ne s'ouvre la procédure contentieuse, le contribuable puisse procéder aux vérifications indispensables.

Bij artikel 31, § I. worden de meerwaarden slechts vrijgesteld voor zover zij niet als winsten worden beschouwd. De voorgestelde wijziging wijkt geenszins af van deze algemene wet. De uitsluiting uit de aanslagbasis tegen 30 % is slechts verantwoord, voor zover de belastingplichtige zelf de niet verwezenlijkte meerwaarden niet als winsten heeft behandeld. daarbij gebruik makend van wat zijn meest strikt recht is.

Kortom, alle in artikel 31, § I, gestelde voorwaarden moeten vervuld zijn, opdat de door ons voorgestelde wijziging haar uitwerking kan hebben.

Een eventuele verwijzing naar artikel 33, § 4, zou dienen om duidelijk te maken dat alle andere bestanddelen niettemin aan de belasting tegen 30 % zullen onderworpen zijn, zelfs in de mate waarin zij, tijdens het bestaan van de vennootschap, van de belastbare winst (andere vrijgestelde of belastingvrijdom genietende inkomsten) werden afgetrokken.

Bij nader toezien leek het niet nodig in de tekst van het voorstel een verwijzing naar bedoelde twee artikelen in te voegen, waarmee, bij een normale toepassing van de wet, dient rekening te worden gehouden om de draagwijdte van ons voorstel te omschrijven en er iedere uitbreidende interpretatie van te beperken,

Artikel 37, § 3, 1re, litt. a).

Om iedere betwisting te voorkomen, dient de tekst van de wet te worden gewijzigd door invoeging van de woorden «waarvan een vreemde Staat eigenaar, bezitter, erfpachter, opstalhouder of vruchtgebruiker is en die hij heeft aangewend».

In strijd met de internationale gewoonten en met de rechtspraak laat de tekst in zijn huidige redactie immers de mogelijkheid bestaan om belastingvrijdom te vorderen voor eigendommen, die door een vreemde Staat worden gehuurd.

Artikel 57, § 5.

Zoals men weet zijn de ziekenfondsen ertoe gehouden aan de belastingambtenaren de door de geneesheren afgeleverde stroken van de ereloonnota's te bezorgen. Tot nu toe kunnen de belastingplichtigen geen mededeling bekomen van die stroken wanneer het bestuur der belastingen zich erop steunt om de belastingaangiften te betwisten.

Die stroken vermelden anderzijds slechts een nummer dat overeenstemt met het inschrijvingsnummer van de beoefenaar van het beroep, een datum en een tweede nummer, dat overeenstemt met de nomenclatuur, dit wil zeggen het soort verzorgingen dat het voorwerp heeft uitgemaakt van een prestatie.

Het is bekend dat die handelwijze aanleiding kan geven tot talrijke vergissingen. Een enkel cijfer volstaat daartoe: als het cijfer 7 in de documenten geen horizontale streep heeft kan het verward worden met het cijfer 1. Het is nodig dat, in het stadium van de verificatie, vooraleer de provinciale directeur zijn beslissing treft en de procureur inzake geschillen aangevat, wordt, de belastingplichtige zou kunnen overgaan tot de onontbeerlijke verificatie.

A, PARISIS.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Le § 4 de l'article 16 de la loi du 20 novembre 1962 portant réforme des impôts sur les revenus est supprimé.

Art., 2.

Le 2° du § 3 de l'article 35 de la même loi est remplacé par ce qui suit:

« 2° - pour le calcul de la cotisation spéciale prévue à l'article 29 à 30 % pour ce qui concerne la partie de la base imposable qui ne dépasse pas le montant des bénéfices antérieurement réservés à l'exclusion des plus-values non réalisées, à 15 % pour ce qui concerne le surplus, étant entendu que la cotisation spéciale ne frappe pas le montant des bénéfices antérieurement réservés qui a été considéré comme attribué aux associés ou membres. »

Art., 3.

Le littéra a) du 1° du § 3 de l'article 37 de la même loi est remplacé par ce qui suit:

« a) sous condition de réciprocité, le revenu des propriétés foncières dont un Etat étranger est propriétaire, possesseur, emphytéote, superficiaire ou usufruitier et qu'il a affectées à l'installation de ses missions diplomatiques ou consulaires ou d'institutions culturelles, ne se livrant pas à des opérations de caractère lucratif. »

Art. 4.

L'article 57, § 5, de la même loi est complété par l'alinéa suivant:

« La communication de tout renseignement, pièce, procès-verbal ou acte ainsi transmis aux agents de l'administration par une personne ou un organisme public ou privé, peut également être exigée par le contribuable débiteur. »

Art., 5.

La présente loi sortira ses effets à la même date que la loi du 20 novembre 1962 portant réforme des impôts sur les revenus.

6 mai 1964.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Paragraaf 4 van artikel 16 van de wet van 20 november 1962 houdende hervorming van de inkomstenbelastingen wordt opgeheven.

Art., 2.

Het 2° van § 3 van artikel 35 van dezelfde wet wordt vervangen door wat volgt:

« 2° voor de berekening van de bijzondere aanslag bedoeld bij artikel 29 op 30 % wat het gedeelte betreft van de belastbare basis dat niet meer bedraagt dan het bedrag van de vroeger gereserveerde winsten met uitsluiting van de niet gerealiseerde meerwaarden, op 15 % wat het overige gedeelte betreft, met dien verstande dat de bijzondere aanslag niet slaat op het bedrag van de vroeger gereserveerde winsten dat werd beschouwd als zijnde toegekend aan de vennoten of leden. »

Art., 3.

Littera a) van het 1° van § 3 van artikel 37 van dezelfde wet wordt vervangen door wat volgt:

« a) op voorwaarde van wederkerigheid, de inkomsten uit grondeigendommen waarvan een vreemde Staat eigenaar, bezitter, erfpachter, opstalhouder of vruchtgebruiker is en die hij heeft aangewend tot de huisvesting van zijn diplomatieke of consulaire zendingen of van culturele instellingen die zich niet wijden aan verrichtingen met winstgevend karakter. »

Art. 1.

Artikel 57, § 5, van dezelfde wet wordt aangevuld met het volgende lid:

« Ook de belastingplichtige kan de mededeling eisen van elke inlichting, stuk, proces-verbaal of akte, die op die wijze door een persoon of een openbare of particuliere instelling aan de ambtenaren van het bestuur wordt overgemaakt. »

Art., 5.

Deze wet zal uitwerking hebben op dezelfde datum als de wet van 20 november 1962 houdende hervorming van de inkomstenbelastingen.

6 mei 1964.

A. PARISIS.
A. LAVENS.
P. MEYERS,
A. SAINTRAINT.